

Halasi Zoltán

KAPCSOLATMŰVÉSZET?

Azt mondd, van gonosz. Hogy megismerted.
 És hogy az élet értelme a kapcsolatművészet.
 Igen, de mely szabályok mozgatják az egészet,
 és hogyan gondolkodjunk az emberköziségről?
 Hasonlatszerűen? Racionálisan? Akár egy kertet,
 úgy képzeljük el? Elvadult, ápolt, növény egyének
 koegzisztenciáját? Ha fák vagyunk, kik nyesegetnek?
 Vagy féktelenül terjedünk? Talajfogásunk a másik
 rovására megy? Öröm, hogy így-úgy átereznek
 idegen gyökerek? Kicsit föld is vagyunk mindannyian?
 Mit nevel, mit pusztít, ha van, a kultúra mint létkör?

Vagy értelmesebb bolyt, csordát venni, ilyen állatian
 működő-megnyilvánuló összetartozásfélét? És akkor?
 Mi dominál: a kifele élő, elnagyoltan megírt közszerep?
 És az: ágyéktól diktált vajon, vagy szívtől, vagy kobaktól?
 Vagy ez a három végeredményben úgyis egyre megy?
 Na és amikor esélyt latol, érzéseivel maszatol, majd a
 szomszédba hatol, nem a hierarchia-e a bevált terep,
 nem a függőség-e a cél, egy újabb rendelődésfajta,
 egy nagyobb egység állandóságkényszere? Mi volna
 az egyénnel enélkül? Másrészt: ha nem lesne rá a nemlét
 réme – a kóros kapaszkodhatnék is egyszersmind oldódna?

Ne legyünk tökéletesek? Elég, ha eufón módon
 artikuláljuk a viszonzhatót? Vegyük kezünkbe,
 ami valamennyiünket kézben tartani látszik, a sorsot?
 Ha bármi elmúlni készül, arra érett fővel lemondón
 legyintsünk? Marad a *carpe diem*, a többi meg a bomlott
 hús szagával ajándékoz meg? És ha történetesen zeng is,
 ugyan ki lehet karmestere egy ilyen zeneműnek?
 A véletlen? És nincs-e tempója továbbá, ahány, annyi,
 az alkalomnak? Hány metronóm ütéséből adódik össze
 ez? Van-e közös idő? A gonosz, amely mindentől kisémmiz,
 hol kap helyet ebben? Mint örök nyerőt, ki lehet iktatni?

Mi igaz a földről-égről, testből elvont, ránk vetített
 mindenféle kontinuus meg diszkontinuus izékből?
 Létezik-e valódi, folyamatlagos összefüggés ember és
 ember között, ami nem puszta metafora? Joggal hirdet-
 e holmi kötelékeket és kozmoszokat az együvé terelés

fogalmi igénye? Tudatból vagyunk? Anyagtalan képből?
Vagy úgy járunk át egymáson, mint kísértet a falon?
Magunktól fájunk, élvezünk a másokban, és a „te” nem egyéb
merő bálványimádásnál? Nem egy civilizatórikus
hazugság süvít át a gyászban, kéjben megrendült jajon
mindannyiszor? Nem az „én” rója csupán céltalan önkörét?

AZ, AKI

Újságot árulsz, legfrisebb híred én vagyok.
Pincérnő vagy, engem viszel, pohár bort.
Autót vezetsz, az út alattad, én futok.
Nyaralni mégy, rajtam nyúlsz el, a plázson.

Nem jut eszedbe semmi otthon, én vagyok.
Én a járdaszél a rendszeres lomtanitáshoz.
Én, ahol befordulsz mindennap, a ház-sarok.
Ahová hátizsákosan sietsz, a villamosmegálló.

Ha fejed fölveted, ha orrod lóगतod,
ha rám villan szemed, vagy ha mélyen lesütve,
ha nagydobra vered, ha jól eltitkolod,
viszonyunk akkor is egy azonos eltérülte,
mert hát mégis te vagy az, aki én vagyok,
csak épp magától most nincs elidegenülve.

Csengery Kristóf

ÁTVÁLTOZÁS VERSE

Takaríts bennem, míg alszom: simítsd ki,
rázd fel a lélek gyűrött anyagát,
porolj, szellőztess – el se fogja hinni,
ha majd ébred, hogy otthonára lát.